

На обрії душі моєї

Микола Руденко

На обрії душі моєї
Світає Слово, щоб пливти
Супроти, не за течією —
В уміті зорями світи.

У тих світах є зливи й грози,
І ріки, виповнені вщерть.
Є суперечки, піт і сльози,
І навіть невблаганна смерть.

Та люди там не знали зроду
Ні лицемірства, ні брехні —
Бо ще ніхто людську природу
Переробить не прагнув, ні.

Там змалку правдою здорові,
Бо надихає і втіша
В непоневоленому Слові
Непоневолена Душа.